

които бѣха въ Иерусалимъ, но никой отъ тѣхъ не бѣ виждалъ момчето — Исуса. На другата сутринь Иосифъ и майка му се върнаха обратно въ Иерусалимъ. Тамъ го търсиха у всички познати, разпитваха, де кого срещнатъ, но никой не можеше да имъ каже нѣщо опредѣлено за Исуса. Една жена имъ разказа, че видѣла едно момче, съ дълги, свѣтли и кждрави коси, което дѣлило хлѣба между двама просеци. Друга жена имъ разказа, че видѣла едно хубаво момче да нагледва една болна, нейна позната и посочила кждщата, дето живѣе болната. Мария веднага отиде при нея и отъ думитѣ ѝ се убеди, че момчето, което е говорѣло съ нея, е наистина Исусъ; но кжде е отишълъ той, болната не можеше да каже.

Свечеряваше се, настѣпваше тъмна нощъ. Убита отъ скръбъ, Мария не знаеше вече, де да търси милия си синъ. А времената бѣха тревожни. Римлянитѣ смиряваха съ огънь и мечъ непокорнитѣ юдеи; въ горитѣ и по пжтищата вилнѣха разбойници, които ограбваха пжтниците.

Три дена Иосифъ и Мария търсѣха напраздно Исуса. Никой не можеше да имъ помогне. Никой не можа да ги успокои съ радостно известие. И като го мислѣха вече за изгубенъ, съ голѣма скръбъ и мжка на душата си, отидоха да се помятъ въ храма. Тамъ бѣха се събрали старей, свещеници и народни учители. Тѣ седѣха съ свещени книги въ ржце, а между тѣхъ, у самитѣ имъ крака, на мраморния подъ, седѣше малкия 12 годишенъ Исусъ, който ту запитваше, ту отговаряше. Всички старей и учители се чудѣха на ума и отговоритѣ му. Цѣлото му лице сияеше, очитѣ му блестѣха.